

Staden som var din

Du finns inte längre
Och jag
drömmer om dig
Drömmer att du lever, bara så att jag måste påminna dig
Om att du inte finns längre
Att du dog
Att vi sjöng och grät och pratade minnen och
begravde dig

Jag drömmer om dig, att du finns, att du lever
kanske nu mer än någonsin
vi är i din lägenhet på Lagmansgatan med gul träfasad
Du är glad, det är sommar, jag är förvirrad
för
du finns ju inte egentligen
Men ändå så fortsatte jag att drömma om dig som levande.

Om ditt kök och om balkongen med pallkragar
Om humlorna och blommorna
Om att skramla med Röda Korsets bössor längs Backenvägen
Om det där mötet på Vasaplan som aldrig blev av
Säg mig
-Hur skulle jag kunna fortsätta leva
I en stad där du inte längre fanns kvar

och det var väl just det
Förstod jag sen,
Att jag inte drömde om dig för att jag behövde förklara för dig att du inte fanns
mer,
du visste,
jag behövde förklara det för mig själv.

och tids nog, sjönk det in, för jag
började sluta drömma om dig
och nu kan jag sakna det
Nu blir otålig när jag försöker dra mig till minnes hur din röst lät,
hur du skrattade och pratade

Jag sparade ditt nummer i min telefon i flera år efteråt, även fast jag kunde det
utantill
Det kan jag fortfarande
090-127952
i början ringde jag intensivt dit bara för att få höra din telefonsvarare
-sorgen när numret traderats vidare till en annan abonnent

Jag blir otålig över att inte minnas doften av dig
Dina kläder har acklimatiserat sig och bytt ut sina doftfragment.
Kanske är det enda sanna som finns kvar av dig
det skrivna ordet
den snirkliga handstilen, breven, recepten, korsorden

och så korten förstås
Alla bilder på dig
Jag vårdar dom med ömhet
För att dom
fångade några sekunder
av dig

Du gick förvisso bort på hösten,
men det är allt med våren som jag minns med dig som mest.
Alla utflykter runt Umedalen och Älven
Då det var dags att pumpa upp cyklarna och åka på tur.

Vi brukade cykla vägen till Umeälven återkommande när det var dags för
islossning.
Och ett år prickade vi av timingen perfekt, och fick vara med om något makalöst
häftigt.
Ett dovt och starkt knarr spreds som ett eko i luften när isen över älven bröts
rakt av hela vägen.
Och där stod vi, som förundrade,
och bevittnade de enorma isblock som fraktades ned med strömmen i riktning
mot Holmsund.

Och sen minns jag när vi, i väntan på att mamma skulle sluta jobbet, satt i bilen
utanför lasarettet
Och du vände dig mot mig och sa
I staden som jag kommer ifrån, stavar man U me Å

Älskade mormor, det är du som har förankrat mina rötter här
-Det är jag tacksam för

...